

Meditacions: Dimarts de la segona setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dimarts de la segona setmana de Quaresma. Els temes proposats són: una vida coherent que reflecteixi Crist; rectitud d'intenció per donar glòria a Déu; la humilitat ens obre a la grandesa de Déu.

«ELS MESTRES de la Llei i els fariseus us parlen des de la càtedra de Moisès: compliu i observeu tot el que us manen, però no feu com ells, perquè diuen i no fan» (*Mt 23, 2-3*). A

les sinagogues hi havia una cadira especial on s'asseia el rabí que explicava l'Esriptura. En sentit figurat, «la càtedra de Moisès» designava el magisteri dels mestres del poble, que ensenyaven i interpretaven la llei, però, com mostra el Senyor a l'Evangelí, actuaven amb tanta incoherència de vida que incomplien les prescripcions que ells mateixos establien.

La gent senzilla, per contra, buscava Jesús precisament perquè en ell tot era veritable. Caminaven darrere del Senyor amb entusiasme perquè complia el que predicava. Mentre el Mestre anava per endavant obrint camí, els fariseus i els escribes col·locaven sobre les espatlles dels altres «farcells pesadíssims (...), però ells no volen ni moure'ls amb el dit» (*Mt 23, 4*). Jesús demana als seus que cada dia abracin «la seva creu» (*Lc 9, 23*), perquè ell va al

capdavant amb la creu més pesada de totes. Les autoritats, per contra, eren exigents amb els altres i permissives amb si mateixes; parlen, però no hi veiem el bon fruit.

Tot i que la vida cristiana no es tracta de fer les coses perquè les vegin els altres, és veritat que una vida coherent ajuda més que les soles paraules. L'esperit amb què afrontem les ocupacions diàries —a la família, a la feina, a les amistats—, si reflecteix l'atractiu de la pau i l'alegria de Crist, serà autèntica transmissió de l'Evangelí. «Depèn de la nostra coherència que els nostres germans reconeguin Jesucrist, l'únic salvador i l'esperança del món»^[1].

JESÚS recriminava les autoritats que visquessin més pendents de les aparences que de la veritat. «En tot

obren per fer-se veure de la gent» (Mt 23, 5): corren darrere de lloances humanes, busquen els primers llocs a les reunions, anhelan rebre reverències... Tot ho fan per guanyar-se un bon nom. Segueixen un estil de vida *de cara a la galeria*, com en un escenari, acontentant-se de guardar unes formes exteriors que no neixen de l'amor: segueixen «la lletra» però «no coneixen el seu esperit»^[2].

És natural que ens importi l'opinió dels altres, ja que vivim en societat. D'alguna manera, necessitem ser acceptats i valorats per les persones que ens envolten, especialment per les que ens estimen. Però la rectitud d'intenció ens porta a posar el pes més gran dels nostres esforços en l'alegria que donem a Déu i en el bé dels altres. Ens importa agradar només quan volem fer feliços les persones que estimem.

Sant Josepmaria deia que «La rectitud d'intenció és buscar «només i en tot» la glòria de Déu»^[3]. Aquest és el criteri decisiu que marca les nostres accions. «És la indicació que ens orienta quan no estem segurs de què és correcte; ens ajuda a reconèixer la veu de Déu dins nostre (...). La glòria de Déu és l'agulla de la brúixola de la nostra consciència»^[4]. Encara que al nostre cor es barregin intencions i desitjos variats, examinar els motius pels quals actuem ens alliberarà, a poc a poc, d'actuar de cara als homes, per entrar a la pau que dona obrar de cara a Déu.

DAVANT l'actitud dels escribes i fariseus, el Senyor fa la seva proposta: «El més important de vosaltres, ha de ser servidor vostre. Tothom qui s'enaltirà serà humiliat,

però tothom qui s'humiliarà serà enaltit» (Mt 23, 11-12). La humilitat resulta una virtut indispensable perquè Déu ens ompli de dons, perquè «a passos d'humilitat és com es puja a dalt del cel»^[5], comentava sant Agustí. Rememorant l'escala que el patriarca Jacob va veure en somnis, per la qual pujaven i baixaven àngels de la terra al cel (cf. Gn 28, 12), escriu un altre Pare de l'Església: «Per l'altivesa es baixa i per la humilitat es puja. (...) Quan el cor s'abaixa, el Senyor l'aixeca fins al cel»^[6].

La humilitat ens fa descobrir la nostra misèria i la nostra grandesa. Ens permet «mirar-nos com som, sense pal·liatius, amb la veritat. I en comprendre que amb prou feines valem res, ens obrim a la grandesa de Déu»^[7]. Aquesta actitud humil i generosa permet l'acció del Senyor. On hi ha humilitat hi ha saviesa, explica el llibre dels Proverbis. «Com

més important siguis, més humil t'has de fer, i llavors el Senyor et donarà els seus favors » (*Ecl* 3, 18).

«Déu només desitja la nostra humilitat, que ens buidem de nosaltres mateixos per tal de poder-nos omplir; pretén que no li posem obstacles, perquè —parlant com els homes— pugui cabre més gràcia seva en el nostre pobre cor»^[8]. Maria, l'esclava del Senyor, ens ajudarà com a bona mare a netejar al nostre cor allò que impedeixi rebre alguna cosa millor; així, el Senyor ens podrà enriquir cada cop més amb els seus dons.

[1] Francesc, Homilia, 3-VIII-2018.

[2] Orígenes, *Catena aurea*, Homilia 23 in Matthaëum.

[3] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 921.

[4] Francesc, Homilia, 3-VIII-2018.

[5] Sant Agustí, Sermó sobre la humilitat i el temor de Déu.

[6] Sant Benet de Núrsia, *Regla Monàstica*, capítol 7.

[7] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 96.

[8] *Ibid.*, núm. 98.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dimarts-de-la-segona-
setmana-de-quaresma/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dimarts-de-la-segona-setmana-de-quaresma/) (01/04/2026)